

osvítit Stiga náhlý nápad. Uvolnil plachtu, kterou použili na zastřešení, sbalil ji a uložil na palubě *Volavky*.

„Nikdy nevíš, kdy se může hodit,“ prohlásil.

Hal s ostatními teď ocenili jeho předvídavost. Nařezali a osekali mladé stromky z lesa, vyrobili z nich stěny a kostru střechy, na tu pak pevně napnuli plachtu a získali pěkné zastřešení. Stěny byly nižší než v někdejší obydlí, ale šikmá střecha poskytovala dost místa na to, aby mohli uvnitř stát zpříma. Pletené stěny vymazané nepálenou hlínou chránily poměrně dobře před nejhorším počasím, i když tu a tam se našla štěrbin, kudy dovnitř vnikal řezavý vítr, pokud zadul naplno. Naši chlapci byli ale mladí a trocha průvanu jim nemohla zkazit náladu.

Thorn se rozhodl přespávat v lodi. Když se chlapci nastěhovali do stanu, měl tam teď spoustu místa. Ostatní chápali jeho touhu po soukromí. Řadu let žil osaměle a byl zvyklý dělat sám sobě společnost. A navíc, i když měl posádku *Volavky* rád, byli to přece jen dospívající kluci a jako takoví se rádi poštuchovali, pokřikovali a vyprávěli si vtipy, o nichž se domnívali, že jsou originální, jenže netušili, že úplně stejně se bavili už jejich pradědečkové.

Jakmile bylo vyřešeno spaní, Hal s pomocí vždy ochotného Ingvara postavil malý přístřešek, který měl sloužit jako dílna. Pak šel společně s Ingvarem a Stigem do lesa, aby vybrali vhodný stromek coby náhradu za zlomené ráhno. Po delší době našel Hal jeden, který se mu zamlouval, a pokynul Stigovi.

„Poraz ho.“

Ingvar odnesl kmínek do tábora, kde z něj oloupali kůru a nechali ho na pár dnů vyschnout, aby se zbavil mízy. Pak ho Hal ořezal a upravil do potřebného tvaru a připev-

nili levou plachtu. Až tehdy pocítil Hal úlevu. Pobývat na souši s napůl poškozenou lodí ho duševně trýznilo, jak si uvědomil. Teď byla *Volavka* plně schopná plavby v případě nebezpečí.

Hal stanovil rozpis táborových povinností a chlapci se postupně střídali jako kuchaři. Nemělo to však dlouhého trvání. Poté co jídlo postupně připravili Stig a Ulf s Wulfem, bouchl Edvin pěstí do stolu.

„Nevydal jsem se na tuhle výpravu, abych umřel na otravu jídlem,“ prohlásil kousavě. „Otedřka budu vařit já.“

A protože už předvedl jistou dovednost v této oblasti, ostatní mu s radostí ten úkol přenechali. Hal ho na oplátku zbavil jiných táborových povinností jako například nošení dřeva a vody. Po několika dnech přišel Edvin za Halem s další žádostí.

„Sušených potravin a zásob máme spoustu,“ řekl. „Hodilo by se nám ale i čerstvé maso a ryby.“

Zátoka se hemžila rybami a Stig se Stefanem byli oba nadšení rybáři. Vzáli si na starost pravidelné zásobování cejny a platýsi. Hal a Jesper se vydali do lesa pátrat po drobné zvěři. Ingvar šel opět s nimi jako Halův věrný stín. Naneštěstí natropil podstatně víc rámusu než stín, motal se mezi stromy, narážel do nich a nerozvážně šlapal po suchých větvích. Takže ačkoli oba lovci viděli hojnost důkazů o přítomnosti drobné zvěře – divokých králíků, zajíců i lovných ptáků –, žádného z těch živočichů na vlastní oči nespátřili. Nakonec musel Hal siláka chytit za paži a zarazit ho.

„Je mi líto, Ingvare, ale děláš moc hluku.“

„Já to nedělám schválně,“ hájil se Ingvar.

Mladý skirl souhlasil. „Já vím. Jenže plašíš veškerou zvěř kolem. Chci, aby sis tady sedl a počkal na nás, ano?“